

Arrest

**nr. 344 974 van 17 april 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Antoinette VAN VYVE
Bosstraat 39
1050 ELSENE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjadische nationaliteit te zijn, op 16 april 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing tot intrekking van een visum van 11 april 2026.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Antoinette VAN VYVE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster geeft de volgende weergave van de feiten in haar verzoekschrift. Deze feiten worden ondersteund door de stukken die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd (tenzij anders vermeld) en worden niet betwist door de verwerende partij:

Verzoekster is aangekomen in België op 26 juli 2025. Zij was in het bezit van een Schengenvisum type C (meerdere binnenkomsten), afgegeven door de Franse instanties in Tsjaad en geldig van 14 oktober 2024 tot 13 oktober 2027, voor een duur van 90 dagen met het oog op toerisme. Zij was in het gezelschap van haar vier kinderen, die alle vier een visum kort verblijf hadden met een geldigheid van 20 juli 2025 tot 20 augustus 2025.

In België wordt dochter M., op dat moment nog minderjarig, opgenomen in het Erasmusziekenhuis in Brussel. Aangezien verzoekster daardoor niet tijdig kan terugkeren met haar kinderen naar Tsjaad voor het verstrijken van de geldigheidsduur van de visa van de kinderen, vraagt haar echtgenoot een verlenging ervan.

Op 28 augustus 2025 keert verzoekster met drie kinderen terug naar Tsjaad. Haar dochter M. kan België niet verlaten omwille van de gezondheidsproblemen waarop, opnieuw, een verlenging van de geldigheid van haar visum wordt gevraagd.

Verzoekster keert op 30 september 2025 terug naar België om haar dochter M. bij te staan. Uit de medische attesten die worden bijgevoegd blijkt inmiddels dat M. neurotuberculose heeft, met een verlamming van de onderste ledematen, die een lange ziekenhuisopname en revalidatie noodzaken op de afdelingen Neurologie en neurorehabilitatie .

Verzoekster wordt door het Erasmusziekenhuis aangewezen als noodzakelijke begeleider van haar dochter -die in januari 2026 meerderjarig is geworden- zo blijkt uit een medisch attest van 15 februari 2026.

Op 24 februari 2026 neemt verzoekster contact op met de Franse ambassade in Tsjaad, waarin zij de situatie schetst en documenteert en waarin zij aangeeft dat zij hierdoor België niet heeft kunnen verlaten bij het verstrijken van de 90-dagentermijn van haar visum. Zij geeft aan dat het einde van de behandeling van haar dochter waarschijnlijk is voorzien op 30 april 2026 en dat zij de ambassade op de hoogte zal houden van haar terugkeer uit België.

Op 9 maart 2026 heeft verzoekster nog geen reactie ontvangen op het voormelde bericht en keert zij terug naar Tsjaad om van daaruit een oplossing te zoeken om terug te keren naar België en haar dochter bij te staan aan haar ziekbed.

Volgens verzoekster -dit is niet gedocumenteerd- krijgt zij uiteindelijk vanwege de Franse ambassade de toezegging om, op basis van de meerdere binnenkomsten die haar visum toelaat, terug te keren naar België om er te zijn voor haar dochter wanneer zij wordt ontslagen uit het ziekenhuis.

Verzoekster komt op 11 april 2026 aan op de luchthaven van Brussel Nationaal vanuit Istanbul.

Daarop wordt de beslissing tot teruggrijping genomen, op grond van de volgende motieven:

“TERUGDRIJVING

Op 11/04/2026 om 14:50 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [...] mevrouw :

naam H. voornaam D.

geboren op (...).(…).(…) te N'Djamena geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Tsjaad wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te [...] op : (...).(…).2023

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door Frankrijk

geldig van (...).(…).2024 tot (...).(…).2027

voor een duur van 90 dagen, met het oog op : Toerisme

Aangekomen met (...) afkomstig uit Istanboel, en zal teruggedreven worden naar Istanboel, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden :

[...]

(F) Heeft reeds gedurende negentig dagen in een periode van 180 dagen op het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verbleven (art. 3, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980, en art. 6, paragraaf 1, inleidende formule, en paragraaf 1bis, van Schengengrenscodes)

Reden van de beslissing: Betrokkene biedt zich op 11.04.2026 aan met de volgende stempels in haar paspoort : IN 30.09.2025 – UIT 09.03.2026. Betrokkene heeft reeds de maximale verblijfsduur overschreden gezien de 147 dagen verblijf in de voorgaande 180 dagen.

Betrokkene zegt naar België te komen om voor haar dochter te zorgen.

Art 8 EVRM heeft betrekking op het recht op privé- en familielevens van betrokkene, maar hieruit geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. Een tijdelijke scheiding van de vreemdeling en zijn familie, met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de vreemdeling niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van art 8. EVRM (zie ook arrest Europees hof van de rechten van de mensen, 19 februari 1996 inzake Gül/ Zwitserland, rrv nr2682, 16 oktober 2007).

[...]"

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Ook op 11 april 2026 wordt de beslissing tot intrekking van het visum genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of teruggrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Er kan slechts worden geconcludeerd dat de wetgever niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten (cf. RvS 29 oktober 2024, nr. 16.074 (c)). Aangezien een beslissing tot intrekking van een visum een accessorium is van een beslissing tot teruggrijping en de eventuele schorsing van de verwijderingsmaatregel dus impliceert dat de intrekking van een visum geen uitvoering kan kennen zou de mogelijkheid om afzonderlijk te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen vragen ook geen meerwaarde bieden.

2.3. De vordering is niet ontvankelijk in zoverre ze is gericht tegen de beslissing tot intrekking van het visum.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid inzake de beslissing tot teruggrijping.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Naar luid van de vierde paragraaf van artikel 39/82 van dezelfde wet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Uiterst dringende noodzakelijkheid

3.2.1. Verzoekster betoogt dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden teruggrijvingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

3.2.2. De uiterst dringende noodzakelijkheid, die overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, is aangetoond.

3.3. Ernstig middel

3.3.1. Verzoekster voert een middel aan dat onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Zij betoogt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de banden tussen meerderjarige familieleden in de regel niet vallen onder de definitie die artikel 8 van het EVRM geeft van het begrip gezinsleven, maar stelt dat dat in de rechtspraak wél het geval wordt geacht wanneer er aanvullende elementen van afhankelijkheid bestaan. In deze zaak staat onbetwist vast dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekster en haar dochter M., die momenteel in het Erasmusziekenhuis is opgenomen. Deze afhankelijkheidsband blijkt uit het standaard medisch attest, waarin wordt bevestigd dat M. functioneel hulpbehoevend is en zich dus niet zelfstandig kan verplaatsen. Dit blijkt ook uit het door dr. L. ingevulde attest van 15 februari 2026, waarin staat dat verzoekster haar in het ziekenhuis opgenomen dochter verplicht moet begeleiden. Op dit moment kan haar dochter het ziekenhuis niet verlaten, aangezien verzoekster in hechtenis wordt gehouden en niet in staat is haar op te halen. De terugdrijving zou tot gevolg hebben dat verzoekster van haar dochter wordt gescheiden, op een moment dat deze zich in een bijzonder ernstige medische afhankelijkheid bevindt, waardoor de aanwezigheid van haar moeder aan haar zijde absoluut noodzakelijk is. In de bestreden beslissing houdt de verwerende partij absoluut geen rekening met deze afhankelijkheid, dit terwijl zij hiervan op de hoogte was. De verwerende partij kon in casu dan ook niet stellen dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt.

3.3.2. De verwerende partij repliceert in haar nota ter zake als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster niet betwist de maximale duur van 90 dagen op een lopende periode van 180 dagen overschreden te hebben.

Zij brengt hiertoe zelfs bewijzen van bij, m.n. een email d.d. 24.02.2026 gericht aan de Franse instanties te Tsjaad om te melden dat zij, omwille van de gezondheidstoestand van haar dochter haar verblijfsduur overschreden had.

Echter, zij toont niet aan de Franse instanties ingelicht thans verzocht te hebben om haar, omwille van haar zieke dochter, een uitzonderlijke verlenging van haar toe te staan.

Zij brengt evenmin een begin van bewijs bij waaruit een onvoorziene omstandigheid zou kunnen blijken die het voor haar onmogelijk zou hebben gemaakt om alsnog tijdig de bevoegde instanties te verwittigen van haar noodzakelijke komst naar België, temeer daar zij wel op 30.03.2026 in staat bleek te zijn om het ziekenhuis te contacteren met de vraag om haar dochters vrijlating uit het ziekenhuis tot minstens 06.04.2026 uit te stellen.

[...]”.

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het door deze bepaling gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Zoals de verwerende partij terecht stelt in de bestreden beslissing garandeert het geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Het komt derhalve aan verzoekster toe om aan te tonen dat er alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Het staat niet ter discussie -meer nog, het werd door haar zelf gesignaleerd- dat verzoekster reeds de maximale verblijfsduur van haar visum heeft overschreden. In casu moet dus worden bepaald of er een positieve verplichting is voor de verwerende partij om verzoekster op het grondgebied toe te laten. Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging

heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

Het grensverslag dat zich in het administratief dossier bevindt, leert dat verzoekster in het Frans werd gehoord, en dat hieruit het volgende is gebleken:

“Betrokkene reist alleen en spreekt Frans.

Zij zegt naar België te komen om voor haar zieke dochter te zorgen. Sinds vorig jaar oktober werd zij opgenomen in ziekenhuis Erasmus in Brussel met een probleem in haar benen. Op dat moment was haar dochter nog minderjarig. Haar dochter is de genaamde N. M. geboren op 14/01/2008. Zij zou verschillende maanden in het ziekenhuis verbleven hebben. De overige tijd hebben ze verbleven in een sociale woning van het ziekenhuis.

Daar zou de dochter nog steeds verblijven. Haar vader is tot op datum van 04/04 bij haar gebleven maar nu is ze alleen en daarom komt de moeder nu terug om voor haar te zorgen. Ondertussen is de dochter wel meerderjarig geworden.

Haar dochter moet nu nog in Erasmus blijven omdat ze nog minstens tot einde mei kinesitherapie moet ondergaan.

Betrokkene wil dus voor haar zorgen totdat haar man zou kunnen terugkomen. Zij is hiervoor in het bezit van een terugkeerticket op datum van 12/05.

In het paspoort van betrokkene vinden wij een binnenkomststempel terug op datum van 30/09/25 en een vertrekstempel op datum 09/03/26. Betrokkene heeft dus in haar huidige periode van 180 dagen met begin op datum van 14/10/25 reeds 147 dagen verbleven op het Schengengrondgebied. Zij zegt hiervoor in contact geweest te zijn met de Franse ambassade omdat zij op de hoogte is van de regelgeving. Wij voegen enkele documenten en verslagen hierbij onder bijlage op vraag van mevrouw.”

De Raad wijst er in eerste instantie op dat redelijkerwijze niet kan worden betwist dat er een afhankelijkheidsband bestaat tussen dochter M., die pas in januari 18 jaar oud is geworden, en haar moeder, die voor zover als de omstandigheden dat toelieten de noodzakelijke zorg voor haar kind heeft opgenomen tijdens het (ziekenhuis)verblijf in België en dat opnieuw wil doen. Het gezinsleven tussen verzoekster en haar dochter, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, is dus aangetoond.

Voorts kan evenmin worden betwist dat de omstandigheden uitzonderlijk zijn: verzoekster heeft zich in juli 2025 op regelmatige wijze aangeboden aan de grens, in het bezit van de vereiste documenten. Ten gevolge van de langdurige hospitalisatie van haar dochter is zij in een situatie terechtgekomen die zij niet kon voorzien. Nadat zij een eerste keer samen met haar drie andere kinderen terugkeerde naar Tsjaad, is zij alleen teruggekomen naar België om haar dochter bij te staan. Zij heeft op 24 februari 2026 vanuit België de ambassade in kennis gesteld van het feit dat zij omwille van de voormelde omstandigheden haar visumvoorwaarden had moeten schenden, dat de situatie nog niet verbeterd was en dat er nog bijkomende behandelingen nodig waren, met een voorzien einde op 30 april 2026 (stuk 8 bij het verzoekschrift -dit stuk werd ook door haar voorgelegd tijdens het gehoor bij de grenspolitie). Zij is vervolgens -bij gebrek aan reactie- voor een tweede keer naar Tsjaad teruggekeerd. In het kader van het gehoor legde verzoekster aan de verwerende partij nog een mail voor van 30 maart 2026 waarin zij vanuit Tsjaad aan het ziekenhuis vraagt om het geplande ontslag van haar dochter uit te stellen tot zij terug aanwezig zou kunnen zijn, omdat haar echtgenoot op 4 april 2026 op missie moest vertrekken en hij hun dochter vanaf dan niet meer kon bijstaan, terwijl zij niet alleen kan blijven. Verzoekster stelt dat zij vervolgens een mondelinge toezegging vanwege de ambassade heeft gekregen dat zij zich opnieuw naar België kon begeven met haar visum voor meerdere binnenkomsten. Hoewel hiervan geen bewijs voorligt, kan het in de huidige omstandigheden ook niet geheel ondenkbaar worden geacht. Gelet op het feit dat het ontslag van haar dochter zich sneller aandiende dan aanvankelijk voorzien, kan verzoekster op het eerste gezicht niet worden verweten zich zo snel mogelijk terug naar België te hebben willen begeven om daar de noodzakelijke bijstand te verlenen aan haar hulpbehoevende dochter.

De Raad is van oordeel dat in de gegeven uitzonderlijke omstandigheden niet zonder meer kon worden gesteld dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de wettelijke bepalingen geen schending van artikel 8 van het EVRM met zich brengt. Meer nog lijkt er op het eerste gezicht een positieve verplichting te zijn voor de verwerende partij om verzoekster op het grondgebied toe te laten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is prima facie aangetoond. De argumenten van de verwerende partij in haar nota doen daaraan geen afbreuk.

3.3.4. Een ernstig middel is aangetoond.

3.4. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Verzoekster voert aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending met zich meebrengt van artikel 8 van het EVRM en dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel veroorzaakt.

3.4.2. Gelet op de beoordeling van de ernst van het middel dat raakt aan het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM ziet ieder redelijk denkend mens onmiddellijk in dat verzoekster door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

3.4.3. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Er is voldaan aan de drie voorwaarden om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te bevelen van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 11 april 2026.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving van 11 april 2026 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

T. ALLISON, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. ALLISON

A. WIJNANTS